

Το τραγούδι του λιποτάκτη

**Στη μνήμη του Ζάκ Πρεβέζη, στον οποίο
οφείλεται ο τίτλος αυτού
του περιοδικού**

Θυμήσου Σαξιντά
Έβρεχε αδιάκοπα στο Λονδίνο εκείνη τη μέρα
Και προχωρούσες χαμογελαστή
Ανθισμένη γοητευμένη μουσκεμένη
Κάτω από τη βροχή
Θυμήσου Σαξιντά
Έβρεχε αδιάκοπα στο Λονδίνο
Και διασταυρωθήκαμε στην οδό Γιάνγκ
Χαμογελούσες
Κι εγώ χαμογελούσα
Θυμήσου Σαξιντά
Εσύ που δεν γνώριζα
Εσύ που δεν με γνώριζες
Θυμήσου
Θυμήσου λοιπόν αυτή τη μέρα
Μη ξεχνάς
Ενας άντρας προφυλαγόταν κάτω από ένα υπόστεγο
Και φώναξε ένα γυναικείο αραβικό όνομα στην τύχη
Σαξιντά διόρθωσες γελώντας
Κι έτρεξες προς αυτόν κάτω από τη βροχή
Μουσκεμένη γοητευμένη ανθισμένη
Κι ακούμπησες στο στήθος του ένα εξάστιχο:
Mου έδωσαν τρείς ώρες για να ζήσω
Αυτοί που θέλουν να με οδηγήσουν στο θάνατο
Λένε πως η διαδρομή είναι μεγάλη
Κι επιμένουν να ξεκινήσουμε νωρίς
Ω, ο χρόνος που απομένει είναι λίγος
Αυτός που χρωστάει τόσα πολλά ποτέ δεν μπορεί να αποπληρώσει
Και ξέσπασες σε γέλια
Θυμήσου το Σαξιντά
Και μη με παρεξηγήσεις που σου μιλώ στον ενικό
Λέω εσύ σε όσους αγαπώ
Ακόμη κι αν δεν τους είδα παρά μια φορά
Λέω εσύ σε όσους περιφρονούν τους δήμιους
Ακόμη κι αν δεν τους ξέρω
Θυμήσου Σαξιντά
Μην ξεχνάς
Αυτή τη σοφή κι ευτυχισμένη βροχή
Πάνω στο ευτυχισμένο σου πρόσωπο
Πάνω σε αυτή την ανίδεη πόλη
Αυτή η βροχή πάνω στο ποτάμι
Στην αποβάθρα

Στο πλοίο του Ομάρ Καγιάμ
 Α! Σαξιντά
 Τι μαλακία ο πόλεμος
 Τι απέγινες τώρα
 Κάτω από αυτή τη βροχή από σίδερο
 Από φωτιά χάλυβα αίμα
 Κι αυτός που άπλωσε τα χέρια του
 Να σε σφίξει στην αγκαλιά του
 Ερωτευμένα
 Είναι νεκρός αγνοούμενος ή ακόμα ζωντανός
 Α! Σαξιντά
 Βρέχει αδιάκοπα στη Βασόρα
 Όχι όπως έβρεχε τότε
 Δεν είναι πια το ίδιο κι όλα καταστράφηκαν
 Είναι μια τρομερή και θλιμμένη πένθιμη βροχή
 Δεν είναι ούτε η θύελλα
 Από σίδερο χάλυβα αίμα
 Είναι μόνο δηλητηριασμένα σύννεφα
 Που ψοφούν σα σκυλιά
 Σκυλιά που εξαφανίζονται
 Στο ρεύμα του Ευφράτη
 Και πάνε να σαπίσουν μακριά
 Μακριά πολύ μακριά από τη Βασόρα
 Εκείνη τη μέρα μέσα από ένα σύννεφο
 Βγήκε το λεωφορείο που ήταν γεμάτο γυναίκες και παιδιά
 Στη θέση της οδηγού
 Νόμισα πως διέκρινα το πρόσωπό σου
 Στα νεύματα των στρατιωτών να σταματήσεις
 Δεν υπάκουουσες
 Ο λοχαγός Τζέημς διέταξε να ανοίξουμε πυρ
 Ύψωσα το αυτόματο
 Και τον γάζωσα με δέκα σφαίρες
 Πέταξα από το στήθος μου το εξάστιχο
 Και ξέσπασα σε γέλια
 Σήκωσα το κωλοδάχτυλο στη σημαία του έθνους μας
 Και χάθηκα μέσα στα σύννεφα
 Που πάνε να σαπίσουν μακριά
 Μακριά πολύ μακριά από τη Βασόρα
 Από τη Βασόρα όπου τίποτα δεν απομένει
 Το Υπουργείο Προπαγάνδας ακόμα διστάζει να πει
 Είναι νεκρός αγνοούμενος ή ζωντανός;

